

השבי"צ פותח בשיגוף מיוחד פתח באינטרנט, ומפיע
באגד ישיבה קדיש משה, באגד "ישיבה" והפייסבוק.

שבי"צ

לומדים תורה ובכר

שבת בצהריים
מקץ | 349
אחרי שתגמרו,
תוכלו בבקשה להעביר
את השב"צ
לזה שלידכם או לגניזה?
תודה.

פתוח! אפשר לל... אני, ה-מדריך/ מדריך

בתחילת השנה נכנסתי להדריך, לראשונה בחיי. ידעתי לאן אני נכנס אבל עדיין לא חוויתי את ההדרכה בפועל. כשנכנסתי להדרכה עמדה למולי הדמות של המדריך שלי, מדריך נערץ ואהוב ערכי ותותח, בקיצור: ה-מדריך... ואני חשבתי לעצמי איך אני נדמה אליו ומגיע למצב שחניכיי יעריכו אותי כמו שאני הערכתי את המדריך שלי. חשבתי וחשבתי ואז הבנתי כלל שנהפך לכלל ברזל אצלי: אני לא מצפה להיות המדריך שישנה את חניכיי מן הקצה לקצה, אלא אני **אשתדל להיות כמה שיותר אני**, ואעשה את מיטב יכולתי, ובעזרת ה' זה ישפיע עליהם. ות'אמת? פתאום נהיה לי יותר קל, כי במקום לשחק בכישורים של אחרים אני משחק בכישורים של עצמי. ועוד משהו שאולי הוא הדבר העיקרי: מהרגע שלא ציפיתי למשהו, אז כל תגובה ופידבק חיובי הפכו בשבילי לבונוס. ומי לא שמח בבונוס... אז שיהיה בהצלחה לכולנו ושנזכה לראות ולחוש את האור שיש בכל אחד ואחד מהיקום, ושנדע תמיד להסתכל בצורה חיובית על האש שמאירה בכל מיני צבעים וגוונים. וגם אם לפעמים היא בצבע שחור.

תארו לעצמכם ש:אחיהם הקטן גילה בשבת את הסביבון המזמר ורוצה שיפעילו לו אותו. חייבים להחביא את הסביבון איפשהו, או שאחיהם יסתובב בבכי כל השבת...
אז מה עושים? מהלכות מוקצה - ב':
רק טלטול מוקצה אסור, אבל מותר לגעת במוקצה, כל עוד לא מזיז אותו אפילו קצת. דבר מוקצה עגול (וכגון ביצה), אסור לגעת בו, כי נגיעה בו גורמת לו לזוז קצת.
רק טלטול רגיל בידיים נאסר, אבל מותר לטלטל בשינוי ע"י רגל, מרפק, כתף, זרוע, גב היד, נשיפה וכד' אפילו לצורך המוקצה. דבר זה נקרא "טלטול ע"י גופו". זה יכול להיות פתרון טוב לסביבונים מזמרים.
מותר לשבת על מוקצה, ואפילו שהמוקצה זו על ידי כך קצת, כי זה טלטול ע"י גופו.
לנוהגים כרב עובדיה שכדור משחק מוקצה בשבת (נלמד על זה בהמשך אי"ה), אסור לטלטלו ברגל, כי זו דרך הטלטול הרגילה שלו. מותר לטלטל מוקצה ע"י חפץ שאינו מוקצה, כשהטלטול לצורך דבר מותר (למשל: להסיר קליפות מהשולחן על ידי מפית כדי לנקות את השולחן, אבל לא אם זה לצורך המוקצה.

לשמור ולעשות

ומה פתח? www.shabatz.022.co.il

חיימנו לז"צ

על איך ולמה

"חשבתי אולי אולי, נראה לי שכוון ויבא לי אולי", היא אמרה. פתחתי בראשי. היא ליגרה אלי. באגד רגל באגד היה בא לי שוקו. אבל איפה אני אמצא אולי? שוקו באמצת האולפנה? אפסוף? הפיגה? חגיגה סרט...
פצתי אולטר אבא איה קיוסק של פשימני, פאכנו. בקיוסק ישבה שמיניסטר אדאגה סרט בפאפאן. "איזה סרט זה?" שאלה אגה אולטר. אני ניגשתי למקורר והוצאתי שוקו. בדרך אדאפס בדקתי אגה פגאריך. "היי, חבד אזה פגאריך מחרי", דיווחתי למאכר.
"אז תקני פואם", היא אמרה, ושבתי לשוקו בסרט. "ומה זה שאר השוקאים? גם פגאריך שרפה דד מחרי?" פגאריך אבדוק. "זה חסך של פקונג פאחולג, אג רוצה אקונג? שש שוקאים". "מה?! איזה מחרי מופקח! פשט לז"צ".
"לא רוצה, אל תקני", פאטה הפוא. נשאתי אולטר, כחוסט מנסה אחשוב מה אני חושב. לשלם אפן שש שוקאים חן שוק? פאוכר פשא חגה אי חן פחצביה. שישומו מוכרל יגר נאמוליה אס פן רוצה שיקני אצול!
החשתי מוט חן השוקו. כיגוב הוט בישר לי שיש בו פחא סוכר וכחוסט מאה אחוזים חוב. מי רוצה חוב? אני רוצה שוקו! מה כר ביקשתי? שקיה שוקו פשטה...
אפסג אפסטי אג חצמי. רגל, אמה אני בכל רוצה שוקו?

כדי אפדליש נחיה. אבל איך שאני רוצה אגראם אפצמי אפדליש נחיה, דוקא חושב בדוק הפיפר, חם כל הפחבים פאלה. אז חדפי כבר אולג חן השוקו פחה אפא!
"באאיי", אמרתי אאולטר. "שניה", היא פיהה מולגא אסרט, "גאכי, אל גאכי אי". "טוב, גישארי כאן!" אמרתי אפ בכחם ויצאתי.
שניה אחר כך היא באה אחרי. "מה קרה?" היא שאלה. "סגם, חצבן אגה כל פחנין פחה חן השוקו. החדפטי בסוף אולג חן זה". אולטר פננה, אס כי אני פאחה פשיא אא קאטה מה פיה פחנין חן השוקו. "נראה לי מצאג רחין טוב אסרט", היא אמרה אחרי רגל.
"איזה סרט זה היה?" שאלתי אגה. היא אמרה אג פשט שאלו. "אג זה אג רוצה אפראג אפניכאל שרף? שמעתי שפוא מאוד פחייגי, פאשן פאחטה. אס כי פוא מצחיק... ראיה אגה חכשיו פחצמך, אא? פוא נראה אר סרט טוב?" אולטר שגקה. "נראה לי אני אראה אפן אגה בכל זאג זה ימשך פנגל אבאא", אמרה אפסוף.
"אג רוצה אפדלו אג פשטה, ואג מנסה אחשוב איך אולטר אג זה. אבל גשאלו רגל אג חצמך - אמה בכל אג רוצה אפדלו אג פשטה? אמה חשוב שבנגל ויבא אפניא?".
שבי"צ שלום, צוריה

32 אורח אקראי

קורא קבוע ל סולת פלוז

בית ספר לאחים

הוא לא היה מסוגל להשאיר אותם ככה.

בפרשה יוסף עושה לאחיו "בית ספר". הוא 'משחק' את הדמות של המושל העריץ, מעליל על אחיו עלילות, אוסר את שמעון ובלסוף גם מפליל את בנימין.

לא מדובר באח פגוע שמנצל את מעמדו כדי להתנקם באחיו הפוגעים. יש מעשים רבים על צדיקים שמחלו לאנשים שפגעו בהם, וודאי שצדיק יסוד עולם כמו יוסף הצדיק לא היה נוקם כך באחיו.

מדובר במהלך עמוק יותר. מהלך של תיקון. יוסף, רועה את אחיו, מנהיג בני יעקב, מעביר אותם תהליך של גדילה.

הם חשדו בו שהוא רוצה למצוא בהם דברים רעים ולומר לאבא. הם עמדו כולם נגד אחד והתנכרו לאחיהם. קעת הוא מעמיד אותם במקום שבו הוא עמד, ומנסה להמחיש להם מה הם עשו, בתקווה שיבינו את הלקח וישנו את עמדתם.

הוא טוען כלפיהם שהם מרגלים שרוצים למצוא מה רע בארץ מצרים. הוא מציב את כולם מול בנימין (ששוב מופלה לטובה משאר אחיו, ממש כמו יוסף בעבר על ידי יעקב אביו), בנסיון לראות האם אחוות אחיו השתפרה, וכעת יהיו כולם למען אחד.

המהלך שיוסף מחליט לבצע לא היה קל להם וגם לא היה קל לו. אבל הוא לא היה מסוגל להשאיר את אחיו באותו מקום מנוכר. הוא העביר אותם תהליך כואב, אבל מבריא. ממש כמו ניתוח, או אולי יותר מדויק - כמו חיסון. הוא "הכניס וירוס מוחלש" כדי שהגוף יפתח נוגדנים.

וזה גרם לאחיו לחשוב עליו שהוא קשוח ורע, אבל לא היה אכפת לו. טובת העניין מול עיניו, ולא תדמיתו בעיני אחיו. שכשמתגלה להם שהוא יוסף, לא כעסו עליו, אלא דווקא התביישו במעשיהם.

ולמרות שאחיו פגעו בו, היה אכפת לו מהם והוא החליט לשלם מחיר כדי לדאוג להם. כאח, וכסוג של מנהיג.

ולא רק ביוסף ואחיו זה כך. כל תהליך חינוך הוא לא קל. להביא אדם להצליח לעצור בעד נטיות ורצונות מסויימים מפני רצונות ומאוויים פנימיים יותר, זה קשה. כחלק מהתהליך צריך גם לפעמים להציב גבולות, שלא תמיד נעימים כשבאים איתם במגע.

לפעמים החניך גם פוגע במחנך, וצריך להתגבר על העלבון ובכל זאת להמשיך לדאוג לו ולהשקיע. כי לא אני העניין, אלא ההתפתחות והצמיחה שלו.

זה לא קל, אבל כשטובת החניך, הבן או התלמיד, אל מול העניינים - הרבה יותר קל לעשות את זה. זה החניך שלי, אני אוהב אותו, וזו אחריותי לפעל כדי לעזור לו. ביחד נגדל. גם אני, אבל מה שחשוב כרגע זה הוא.

השבוע נמשיך בתיאור המסע שבתפילה:

כן. אם נסכם בקצרה מה שאמרנו עד עכשיו, בקרבנות, בפסוקי דזמרה ובקריאת שמע וברכותיה אנחנו מכינים את עצמנו ועולים שלב אחר שלב, עד שבתפילת לחש אנחנו נוגעים בפסיגת המציאות, במקום שבו אין עוד שום דבר חוץ מה'. אחרי השיא, אנו שבים ויורדים שלב אחר שלב, ומביאים את האור לכל חלקי חיינו, ובגדול יותר - ממשכיכים את השפע לכל חלקי המציאות. אגב, גם שלושת הצעדים אחרה בסוף התפילה הם כנגד שלושת החלקים היותר נמוכים שאנו "יורדים אליהם" לאחר תפילת לחש. מהעמידה לפני ה' אנו פונים לאחור וכביכול "יוצאים" עוד שלב ועוד שלב, עד שאנו כמעט "בחוץ"... ומה עושים אחרי הפסיעות?

נשארים במקום עד שהזמן מגיע לקדושה:

נכון. לאחר ההיפרדות כביכול מה', מקור החיים, אנחנו נותרים מאחור, בחוץ, כאילו בלי חיים. אבל מוות זה עניין רק ליחידים. העם, הכלל, לא מת. כששליח הציבור מגיע ל"מחיה המתים", בזכות כח הכלל של הציבור אנו חוזרים ופוסעים קדימה, "שבים לתחיה".

יפה. אז אתה יכול לפרט קצת יותר על החלקים שאחרי תפילת לחש?

כנגד קריאת שמע וברכותיה, יש את "אשרי-למנצח-ובא לציון".

מה הקשר ביניהם?

לא שמעתי, אבל אציע כיוון: בקריאת שמע מזכירים את אחדות ה', ואומרים שלעולם שנראה כיוון: בקריאת שמע מזכירים את אחדות אלוקים אחד, וממילא גם העולם כולו הוא מערכת אחת עם מטרה אחת משותפת. כנגד זה, יש ב"אשרי" פסוקים שמתחילים בכל האותיות (חוץ מהאות נ', שגם היא מוזכרת במילה "נופלים" בפסוק של האות ס'). לומר שיש פרטים ותווים שונים, אבל הכל חלק ממערכת אחת הרמונית. גם בחיים שלנו אנחנו צריכים לכוון אותם, עם כל הסיטואציות והמעשים השונים, למגמה כללית אחת שהכל יהיה חלק מהפרוייקט החיובי של חיינו.

שים לב גם שב"ובא לציון" אנו אומרים את אותם פסוקי הקדשת ה' על ידי המלאכים שאמרנו בברכת "יוצר", אם כי כעת יש גם תרגום אחרי כל פסוק.

למה עכשיו נכנס התרגום: בברכות קריאת שמע לא היה.

אולי בגלל שכשמכנינים את עצמנו, מספיק להכין בלשון שלנו, לשון הקודש. כשפונים להשפיע לעולם, צריך להכניס גם שפה לועזית...

שעת סיפור

"העיקר, אבא ואמא יקרים, זה ממש לתת לילד את כל החום. דעו לכם, זה אף פעם לא מספיק.

תנו לי לספר לכם, זה יושב בלבי כל הזמן:

היה רבי אחד ברומניה שממש הציל אלפי ילדים במלחמת העולם השנייה. הוא העביר אלפי ילדים ונערים, בדרך כלל כאלה שהוריהם נלקחו למחנות, ממקום סכנה למקום בטוח יותר, ושם היה דואג לכל מחסורם עד סוף המלחמה.

חסיד אחד סיפר לי פעם בשם בנו של הרבי: 'הייתי אז רק בן תשע, ושהייתי במקום מסתור יחד עם ילדים נוספים שאבא דאג להם. פתאום באמצע הלילה, הרגשתי שאבא לוקח מעלי את השמיכה. אמרתי לו: 'אבא, מה אתה עושה?' הוא אמר: 'אתה יודע שאין מספיק שמיכות ולמוישה-לה אין שמיכה'. אמרתי: 'אבא! מה ההבדל בינינו? מדוע אתה מעדיף אותו עלי? מוישה-לה ואני בני אותו גיל!' ענה אבא שלי: 'למוישה-לה אין אבא!'

זה נוקב ויורד עד התהום. ילד שאין לו אבא, קר לו יותר..."

(ע"פ "לב השמים - תנוכה" עמ' 176)

לע"נ ר' ישראל בן קלמן קלונימוס ז"ל
לע"נ ר' ישראל בן אברהם צבי ז"ל
לאולה שלמה ברחמים לעמ"י, בכלל ובפרטים

בחנוכה מאיר האור הגנוז. החינוך מגלה את האור הגנוז שבמתחנכים.

מוצאי שב"צ

המשב"צ:

כתיבה ועריכה: חיים ברנזון.
עיצוב גרפי:
עיתור- סטודיו לעיצוב גרפי.
איורים: אריאל חצרוני.
תודה לצביאלי סקולניק.
falmarooo@gmail.com
www.shabat.022.co.il